

Ομηρικά Έπη : Ιλιάδα

A 1-53

**Επιμέλεια:
Μαρία Βρεττού (ΠΕ02)**

ΡΑΨΩΔΙΑ Α 1-53

-Το προοίμιο
-Η ικεσία του Χρύση

A 1-7: Προοίμιο

*Ψάλλε, θεά, τον τρομερόν θυμόν του Αχιλλέως,
πώς έγινε στους Αχαιούς αρχή πολλών δακρύων·
που ανδράγαθες ροβόλησε πολλές ψυχές στον Άδη
ηρώων, κι έδωκεν αυτούς αρπάγματα των σκύλων
και των ορνέων— και η βουλή γενόνταν του Κρονίδη,
απ' ότ' εφιλονίκησαν κι εχωριστήκαν πρώτα
ο Ατρείδης, άρχων των ανδρών, και ο θείος Αχιλλέας.*

Α 8-11: Ο ρόλος του Απόλλωνα

*Και απ' τους θεούς ποιος άναψε
την έχθραν μεταξύ τους;*

*Ο Απόλλων, όπου οργίσθηκε
του Ατρείδη βασιλέως*

*κι έφερε λώβαν στον στρατόν
που εθέριζε τα πλήθη,*

*ότι του εκαταφρόνεσε
τον Χρύσην ιερέα.*

Α 12-16: Ο Χρύσης στο στρατόπεδο των Αχαιών

Στων Αχαιών τα γρήγορα
καράβια τούτος ήλθε,

με λύτρα πλουσιοπάροχα
την κόρη του να λύσει·

στο χρυσό σκήπτρο τυλικτό
του Φοίβου το στεφάνι

εκράτει, και τους Αχαιούς
παρακαλούσεν όλους,

μα από όλους πιο πολύ
τους δυο τους γιους του Ατρέα:

Ο Χρύσης ικετεύει για την κόρη του.
Ψηφιδωτό από την Οικία των Νυμφών, 4ος αι. μ.Χ.

Α 17-22: Ο ικετευτικός λόγος του Χρύση

*«Ω γενναιόκαρδοι Αχαιοί,
ω βασιλείς Ατρείδες,
του Ολύμπου ας κάμουν οι θεοί,
την πόλιν του Πριάμου
αφού πορθήσεται ευτυχείς
να πάτε στην πατρίδα·
αλλ' αποδώσετε σ' εμέ
την ποθητήν μου κόρην,
δεχθείτε αυτά τα λύτρα της,
αν τον υιόν του Δία
τον μακροβόλον τοξευτήν
Απόλλωνα ευλαβείσθε».*

Α 23-33: Η άρνηση του Αγαμέμνονα

Α 23-26

Όλοι αλαλάξαν οι Αχαιοί,
κι είπαν τον ιερέα

να σεβασθούν και τα λαμπρά
λύτρα δεκτά να γίνουν·

μόνος ο Αγαμέμνονας
δεν το 'στεργεν ο Ατρείδης,

αλλά κακά τον έδιωχνε
και βαρύν λόγον είπε:

A 27-33

«Μη σ' απαντήσω, γέροντα,
σιμά στα κοίλα πλοία
ή τώρα εδώ ν' αργοπορείς
ή πάλιν να γυρίσεις,
και μη θαρρεύεις στου θεού
το σκήπτρο και το στέμμα.
Αυτήν δεν θ' απολύσω εγώ·
το γήρας θα την έβρει
στο Άργος μες στο σπίτι μου
μακράν απ' την πατρίδα
να υφαίνει αυτού και σύντροφον
της κλίνης να την έχω.
Μη μ' ερεθίζεις, σύρ' ευθύς,
αν θέλεις να μην πάθεις».

Α 34-37: Η αποχώρηση του Χρύση

Α 34-35

*Τον λόγον του εφοβήθηκε
και υπάκουσεν ο γέρος·*

*την άκραν πήρε σιωπηλός
της ηχερής θαλάσσης*

A 36-37

*και όταν ευρέθη ανάμερα,
τον γόνον της ωραίας*

*Λητούς, μέγαν Απόλλωνα,
θερμά παρακαλούσε:*

Α 38-43: Η προσευχή του Χρύση

«Άκουσέ με, αργυρότοξε,
της Χρύσης και της θείας
Κίλλας προστάτη, κύριε
στην Τένεδο, Σμινθέα,
εάν σου έκτισα ναόν
να χαίρεται η καρδιά σου,
εάν ποτέ σου έκαψα
μεριά καλοθρεμμένα
ταύρων κι ερίφων, τούτον μου
τον πόθον τελείωσέ μου·
τα βέλη σου στους Δαναούς
τα δάκρυά μου ας πλερώσουν».

Α 44-53: Ο Απόλλωνας στέλνει λοιμό στο στρατόπεδο των Αχαιών

Α 44-46

Ευχήθη και ως τον ακούσεν
ο Φοίβος ο Απόλλων,

κατέβη από τες κορυφές
του Ολύμπου θυμωμένος,

με τόξον και μ' ολόκλειστην
φαρέτραν εις τους ώμους.

*Ο Απόλλωνας
ρίχνει
τα βέλη του*

A 47-50

*Εβρόντησαν επάνω του
τα βέλη ως εκινήθη*

*ο χολωμένος και όμοιαζε
την νύκτα, ως προχωρούσε.*

*Των πλοίων κάθισε αντίκρυ
και απόλυσε το βέλος*

*και αχός εβγήκε τρομερός
απ' τ' ασημένιο τόξο.*

A 51-53

*και αφού τους σκύλους έπληξε
και τα μουλάρια πρώτα,*

*εις τους ανθρώπους έριχνε
τα πικροφόρ' ακόντια*

*αδιάκοπα· και των νεκρών
παντού πυρές εκαίαν.*

